

A megtartó hitet lelkünkben kimosni nem lehet

„Magyarok! Tekintetek az égre, csoda történt! Glória van felettünk!” S láttuk a csodát: a nap korongját szivárványszínű glória övezte, amely beragyogta az égboltot.

Szűz Mária, a magyarok nagyasszonya megkoronázta népét. Pár százezer szempár párásodott be.

Így kezdődött Csiksomlyón 2002 pünkösdjén a szentmise.

Csiksomlyó mint zarándok- és búcsújáró hely fél évezredes múltra tekint vissza. A székelység hitének és kultúrájának központja volt és marad, hitvilágának megtartó ereje. Bizony megpróbálták megzavarni, megtiltani, meggyalázni az ünnepet Ceausescu szekusai. Volt a búcsú napján kerékpárverseny, provokációk, megfélemlítések színhelye is, de megtörni a székelységet, hitétől eltéríteni sohasem lehetett.

A nép tudta és hitte, hogy a csiksomlyói szűzanya hazavárja gyermekeit, s akit hazavárnak, mennie kell.

A csodatevő Mária-szobor a ferencesek kolostorához tartozó kegytemplomban a főoltáron foglal helyet. A XVI. századi egyházművészet remeke. A bizánci stílusban készített gazdagon aranyozott hársfaszobor a világon ismert kegyszobrok közül a legnagyobb. Alkotója ismeretlen. Mivel a hagyomány szerint sok csodatétel fűződik a szoborhoz, ma is százazrek hisznek segítő erejében. A hozzá fohászokodók segítségért könyörögnek, és hogy minden elszánt hívő egyszer Mária lábát megérinthesse, bizony nem mindig sikerül kellő tisztelettel kivárni a sort. Türelmét vesztett tömeg tolong az 1800-as évek elején épült barokk stílusú templomban, hogy hálát adjon és segítségért könyörögjön.

Valamikor a búcsúsok csak gyalog vagy szekéren tették meg az oda-vissza vezető utat, de a hagyományokat őrzők ma sem tesznek másként. Csodálatos látvány egy-egy ilyen keresztaljával találkozni, ahogyan ünnepi népviseletes ruhájukban imádkozva vonulnak. A zarándoklók élén áll a falu papja, mellette a keresztet és lobogókat hordozók. A székely harisnya

mellett jelen van a kor divatja is. Farmerben, bőrkabátban divatozó, fülbevalós fiúk, lányok tarkítják a sort, és rengeteg a mosolygó gyermek, akik a virággal, nyírfággal díszített lobogókat viszik, no meg természetesen a magyar címeres piros–fehér–zöld zászlónkat is ott lengeti a szél. Mi, akik autóbusszokkal érkezünk, elkerüljük a menetet és integetve köszöntjük őket. Üdvözlésünk viszonzásra talál. Fényképezőgépek kattognak, nem titkoljuk könnyeinket.

A búcsú napja ma már nem csak a székelyek találkozóhelye. A Kissomlyó hegye több százezer magyar zarándokhelyévé lett. Hiába próbálja egy-két román hírvívő pár ezerre zsugorítani a létszámot, tudjuk, hogy hazudnak. A Kárpát-medence magyarjai, de a világ más tájáról is ide özönlenek az 1567. évi pünkösdi szombatjának emlékét őrizni, amikor is a gyergyóalfalvi István pap kezdeményezésére összegyűlt, szent hitet védő székely nép győzelmet aratott a protestáns János Zsigmond király csapatai felett.

Mennyi szent hitért kellett népünknek azóta is harcba szállnia! Anyanyelvünk, kultúránk megtartásáért hányszor kell még ezután is csatát vívnunk?

Vajon, ott Csiksomlyón a Szűzanya lábánál, saját kis önös gondjaink-bajaink megsegítéséért esdekelve, hányunknak jutott eszébe közösségünkre is áldást kérni? Hányan imádkoztunk nemzetünkért is? Hogy a 15 millió magyarnak ne csak otthona, de hazája is legyen, legyenek nemzetben gondolkodó politikusaink, legyen biztos jövőnk. Még de sok ima kell, hogy elhagyja ajkunk!

Tudom, mások meg azt gondolják, hogy politikusok dolga mindez. A rimánkodás divatjamúlt, ősi szokás. Gondolták egyesek, hogy a búcsú is az. Volt is szándékuk átkeresztelni, mássá tenni, mint ami. Próbálkoztak például turisztikai attrakcióvá átszervezni, csak hogy a hitet, a bennünket 2000 éve megtartó lelkünkben kimosni nem lehet.

Nem lehet sem politikai nagygyűlésen, sem turisztikai népünnepélyen. Az idén már nem is volt jelen egyetlen politikai színezetű transzparens sem, csupán

egyetlen feliraton akadt meg a tekintetem. „Köszönjük a státustörvényt”.

Olyannyira érezte a többség az üzenet lényegét, hogy a gyergyószentmiklósi főesperes úr, Hajdó István másnapi prédikációjában ismételtlen figyelmünkbe ajánlotta. Ó, a drága Hajdó esperes! Erdély egyik legnagyobb prédikátora milyen tisztelettel, őszinte odafigyeléssel szólt híveihez! Figyelmeztet, oktat, nevel. Mekkora igazságot mondott el akkor is, amikor az erdőben növő fáról mesélt. Miután a mag kicsírázik, majd nőni kezd és gyökeret ereszt, választ-e magának új helyet, másik erőt, vagy szilárdan megkapaszkodva tör a magasba?

Vagy egy másik kedves történet:

Makovecz Imre neves építészünk a sevillai építkezésekor székely kaput tervezett a bejárat helyére. Csíki embert kért fel megfaragásához. Amikor az egyik

építész egy ellenőrzés alkalmával meglátta a készülő munkát, felkiáltott: – Mit művel, ember? Hiszen ez eltér a tervrajztól! Mit szól ehhez a mester?

A faragó higgadtan válaszolt: – A székely, ha kaput farag, az életét vési bele.

A kapu elkészült, azóta csodájára járnak. Alkotója úgy faragja életét, hogy azért ne kelljen szégyenkeznie se magának, se nemzetének.

Vajon a mi székely kapunk milyenre sikeredne?

Évről évre nő a búcsúba járók száma. Nem csoda. Csíksomlyót történelme, szellemisége, hitvilága Európa leghíresebb zarándokhelyei közé emeli.

Amilyen meghitt volt a szentmise kezdete, olyan lett befejezte is. Az ötszázszáz tömeg felett gólyamadar körözött. Még egy isteni sugallat, üzenet a nemzethez. Nem veszhetünk el. Kós Károlynál szebben ki is fogalmazhatta volna meg?

*„De lesznek, akik utánam jönnek az én maradékim,
mikor én már elpihentem, erős ifjú lábakkal
nyomomba lépnek ők, és nem szállnak le a
hegyekről, hogy láncos rabjai legyenek hírnek,
dicsőségnek és idegen kultúrának.
Erősek lesznek, hatalmasak és magyarok.
Szerezni fognak és építeni.
Gyerekeik lesznek és unokáik, és boldogok lesznek ők.”*